

New York Times Bestseller

SHARON STONE

*Stone este neobișnuit de sinceră în legătură
cu viața, faima și traumele ei.*

The New Yorker

TRĂIESC A DOUA OARĂ

Mamei mele

Eu nu m-am putut opri pentru Moarte –
Și ea se opri pentru mine –
M-am urcat – numai noi eram în Faeton –
Și Nemurirea –

Eu mergeam încet – Moartea nu avea grabă.
Îmi lăsasem acasă – jos –
Răgazuri – și Treburi – Voiam să răspund
La fel de Politicos.

– Emily Dickinson,
„Eu nu m-am putut opri pentru Moarte“*

* Emily Dickinson, *Versuri*, traducere Veronica Porumbacu, Editura pentru Literatură Universală, București, 1969, p. 229. (*N. red.*)

La braț cu moartea

Am deschis ochii și l-am văzut acolo, aplecat deasupra mea, la câțiva centimetri de chipul meu. Un străin care mă privea cu atâta blândețe, încât am simțit că-mi sfâșie inima. Îmi mângâia capul, părul; Doamne, cât era de frumos! Mi-aș fi dorit să fie cineva care mă iubește, și nu un necunoscut care să-mi spună: „Ai hemoragie cerebrală.“

Stătea lângă mine atingându-mi ușor capul, în timp ce eu stăteam întinsă, știind că în camera aceea nu era nimeni care să mă iubească. Simțeam acest lucru organic – nu aveam nevoie de creierul meu sângerând pentru a conștientiza întorsătura ridicolă pe care o luase viața mea brusc imobilizată. Sfârșit de septembrie 2001. Eram la secția de urgențe din cadrul California Pacific Medical Center, în San Francisco. L-am întrebat pe medicul cel chipeș: „O să mai pot vorbi?“ Mi-a răspuns că e posibil să nu. Am cerut un telefon. Trebuia să le sun pe mama și pe sora

mea. Trebuia să fiu eu cea care le dă vestea asta, atâta timp cât mai eram în stare s-o fac. Doctorul mi-a strâns mâna într-a lui. Mi-am dat seama că se străduia foarte tare să mă susțină cu acel tip special de afecțiune pe care îl nutresc cei care își urmează adevărata chemare, chiar și numai pentru momente ca acesta. Am învățat multe de la el.

Am sunat-o mai întâi pe sora mea, Kelly. A fost la fel ca întotdeauna: cea mai grozavă persoană pe care o cunosc. Mai bună cu ceilalți decât cu ea însăși, naivă în bunătatea ei. Apoi am sunat-o pe mama, o conversație mai dificilă pentru mine, fiindcă nu știam exact ce simte pentru mine. Așadar, iată-mă pe patul morții, la fel de nesigură pe mine. Mama își făcea de lucru în grădină, în curtea casei ei situate într-o zonă muntoasă din Pennsylvania. A fost copleșită.

E important să menționez că Dot se simte copleșită și când ascultă reclame la radio, așa că am așteptat, pentru că știam că o să-și regăsească curând stăpânirea de sine. În ciuda distanței, a ajuns la spital împreună cu tata în mai puțin de 24 de ore. A intrat în fugă în spital, încă îmbrăcată în pantalonii scurți de grădină și plină de noroi, cu pământ sub unghii și cu frica citindu-i-se pe față. Anii de incertitudine și lipsă de comunicare dintre noi s-au spulberat dintr-o privire. În timp ce stăteam acolo, știind că aș putea muri în orice secundă, mi-a mângâiat fața cu

mâna prăfuită și am simțit brusc că mama mă iubește. Iubea fiecare bucățică din mine.

Tata stătea lângă ea, ca un taur gata de atac.

Am sunat-o pe cea mai bună prietenă a mea, de care mă lega o afecțiune de peste 20 de ani, Mimi, și i-am spus așa cum făceam întotdeauna când veștile erau excepțional de bune sau de rele: „Ar fi bine să te așezi.“ Îi auzeam respirația precipitată. I-am spus: „S-ar putea să mor și tu ești singurul om căruia îi pot spune adevărul, pentru că cineva trebuie să aibă grijă de toată lumea, iar eu nu o să pot să fac asta. Am hemoragie cerebrală. Nu se știe din ce cauză.“

„Oh, la naiba“, a zis ea.

Am continuat: „Este un doctor foarte arătos aici și, din păcate, probabil că n-o să pot flirta cu el.“

Prietena mea încerca să nu plângă în timp ce mi-a șoptit: „Draga mea, vin cu primul avion.“ Știam că așa va face.

Apoi s-a lăsat din nou tăcerea. Ecoul ei era amplificat de gresia din sala de urgență și mă lovea dureros în inima recent distrusă. Îmi amintesc că mă încerca un sentiment bizar, ceva între fascinație și teamă, pentru că nu era nimeni care să alerge în jurul meu și să țipe „Urgent! Urgent!“ , cum vedem adesea la televizor. O uimitoare lipsă de urgență și de mișcare. Doctorul – da, acela – mi-a spus că va veni o ambulanță să mă transporte la un alt spital, Moffitt-Long, renumit pentru tratarea problemelor neurologice, și că o să fiu pe mâini bune acolo.

Doamne, asta chiar m-a făcut să mă simt prost. În anumite momente, ideea de tratament preferențial poate fi foarte deprimantă. Nu e ca și cum ai primi un loc pe rândul din față la un meci al celor de la Laker sau o masă lângă fereastră la restaurantul tău preferat. Privilegii. Faimă. Prostii.

Atunci am simțit brusc cum totul începe să se miște ciudat, ca și cum filmul vieții mele s-ar fi derulat înapoi printr-o cameră de filmat – cu repeziciune. Am avut senzația de cădere și apoi sentimentul că ceva pune stăpânire pe mine, trup și suflet, urmat de o extraordinară, clară, înălțătoare lumină albă care mă ridică din corpul meu și mă trăgea într-un corp familiar, strălucitor... de cunoaștere?

Lumina era atât de strălucitoare. Atât de... mistică. Am vrut să o înțeleg mai bine. Mi-am dorit să mă scufund cu totul în ea. Chipurile din jur nu erau doar familiare. Erau transcendente. Unii dintre ei nu muriseră de mult timp. Unii îmi fuseseră dragi până la sfârșitul acestei vieți. Erau cei mai buni prieteni ai mei, Caroline, Tony Duquette, Manuel. Îmi lipseau atât de mult. În camera din care veneam era atât de rece. Ei erau atât de calzi, de fericiți, de primitivi. Fără să rostească vreun cuvânt, am înțeles tot ce îmi spuneau – de ce suntem în siguranță, de ce nu trebuie să îmi fie frică: pentru că suntem înconjurați de iubire. Pentru că, de fapt, noi *suntem* iubire.

Dintr-odată, am simțit o lovitură puternică în mijlocul pieptului, de parcă aş fi fost lovită cu copitele de un catâr. Impactul a fost atât de dur, încât m-am trezit, uimită, în sala de urgențe. Făcusem o alegere. Am luat o gură de aer zdravăna, ca atunci când stai sub apă mult prea mult. M-am ridicat; lumina era orbitoare. Îl vedeam doar pe medicul cel chipeș stând într-un colț, observându-mă.

Simțeam o nevoie imperioasă să fac pipi și, în timp ce încercam să cobor de pe targă, mi se părea că sunt atât de sus, ca o Alice într-o Țară a Minunilor din oțel alb inoxidabil.

– Ce cauți? a întrebat doctorul.

– Baia.

– Acolo.

Am alunecat în jos, mult mai jos, pe gresia rece și am simțit că plutesc până la toaletă, unde am făcut pipi mult timp, după care m-am împleticit înapoi până la locul unde doctorul m-a ridicat ca pe fulgul care devenisem.

Cu ceva timp înainte, pe la sfârșitul anilor '90, am umblat disperată după o iubire pe care nu o aveam. O iubire care credeam că-mi aparține, dar nu-mi aparținea. Am umblat după ea la propriu – plecând de la Hollywood și mutându-mă în nordul Californiei –, la figurat, dar și spiritual: încercând întotdeauna să fiu ceva mai mult, ceva care să mă ajute să înțeleg cum să fiu mai bună în viață,

în a iubi și a fi iubită. Îmi priveam propria viață și, dintr-odată, aceasta s-a terminat chiar în fața mea.

Într-o după-amiază splendidă, toate întrebările mi-au fost lămurite cu vârf și îndesat. Fără învăluire sau ceață sau pretexte: toate eforturile mele au eșuat. Datele erau clare: nu eram iubită, nu eram dorită; eram mai prejos de-atât.

Eșuasem în dorința mea bună și normală de a fi ceva mai mult decât fusesem înainte, ceva ce credeam că ar putea fi mai real. Făcusem absolut toate lucrurile la care mă puteam gândi și nimic nu fusese ce trebuie, niciuna nu fusese acțiunea corectă. La vremea aceea, credeam că dacă voi continua să fac ceea mi se pare corect și elegant din punct de vedere spiritual, voi avea acces la lucrul pe care mi-l doresc cu ardoare. Nu a fost așa. Pur și simplu, făceam alegeri greșite. Neinformate. Alegeri sărace din punct de vedere spiritual. În încercarea de a deveni „mai bună“, renunșasem la esența mea. Credeam că nu sunt suficientă. Nu puteam scăpa de ideea asta doar fiind o soție bună.

Nu știam că mă aflu într-un loc nepotrivit pentru mine sau că puteam să plec, pentru că, așa cum făceam de obicei, îmi doream să fiu ce trebuie. Voiam să mă țin de promisiuni. Chiar dacă făcusem o greșală, voiam să merg până la capăt, să găsesc cumva o cale de rezolvare.

Până în acel moment, când am mers prea departe, mi-am dorit prea mult, am acceptat ceea ce nu ar fi trebuit

să accept, am făcut înțelegeri cu mine însămi în efortul de a-mi da seama de ce am renunțat la atât de multe pentru atât de puțin. Pentru că eram o femeie care reușise, foarte puțini oameni mă apreciau personal pentru ceea ce făcusem, pentru ceea ce devenisem. Și tocmai din cauza asta îmi era mult mai ușor să las totul în urmă. În fond, ce eram? O actriță? O persoană care se ocupă cu strângerea de fonduri? Contam? Erau adevărate aprecierile pe care le primeam? Chiar nu valoram la fel de mult ca un bărbat cu aceleași realizări?

Am crescut cu părinți a căror iubire reciprocă depășea cu mult interesul pentru copiii lor. Părinți pe care îi găseam sărutându-se pe canapea când veneam de la joacă. Am crescut cu părinți care încă dansau împreună prin curte după 50 de ani de căsătorie, de parcă ar fi fost singuri. Nu știam că există și oameni care pur și simplu nu-și iubesc partenerii. Credeam că persoanele care divorțează suferă când iau astfel de decizii importante. Am înotat în nisipuri mișcătoare, pierzând toate punctele de referință. Nu pot spune decât atât: când am eșuat la lucrul pentru care lăsasem totul în urmă – lucrul pe care îl văzusem în copilărie, adevăratul tip de dragoste care contează – nu mai aveam nimic pe dinăuntru ca să mă pot regăsi pe *mine*.

Copleșită de această nouă cunoaștere, de acest eșec, am străbătut holul și am intrat în camera unde era televizorul, am trecut pe lângă canapele și m-am îndreptat

spre fereastră, vrând să mă uit în grădină, spre locul unde îngropasem imaginile cu ecografiile copiilor mei morți, la rădăcina puieților de magnolie (care fac flori fără parfum), cărora părea să le meargă atât de bine. Fără niciun avertisment, am simțit brusc ca și cum Zeus însuși mi-ar fi aruncat un fulger direct în partea din spate a capului, în dreapta. M-am trezit în aer, zburând peste spătarul canapelei, izbindu-mă de măsuta de cafea, de telefon, tablete, pixuri, hârtii, telecomenzi, perne, de canapelele deranjate, în timp ce capul mi s-a lovit zgomotos de podea, preluând tot impactul căderii.

Bântuită de amintiri, am zăcut acolo, după cât se pare, îndelung, timpul însuși plutind în jurul meu în vreme ce eram fascinată de fibrele din covor, de lipsa de culoare din cameră și, în cele din urmă, recunoscătoare pentru singurătatea mea. Cred că am adormit acolo sau am leșinat.

Din fericire, trei tinere bone irlandeze din San Francisco veneau pe rând să mă ajute să mă ocup de fiul meu Roan, pe care îl adoptasem de curând și care era bebeluș la acea vreme. Deși eram înnebunită de bucuria de a deveni în sfârșit părinte, după ce pierdusem deja trei sarcini la cinci luni și jumătate, eram prea bătrână pentru a deveni mamă pentru prima oară, trecusem de patruzeci de ani și, desigur, nu știam mai nimic despre creșterea copiilor.

În următoarele câteva zile, m-am plimbat fără țintă. La un moment dat, m-am urcat în decapotabila mea și am încercat să mă duc singură la spital. Habar n-aveam unde mă aflu și m-am trezit la un stop cu laba piciorului drept complet amorțită, iar amorteala urca pe picior în timp ce mă uitam la copaci, auzeam unele cuvinte de la radio, mă gândeam: *Oh, probabil m-am otrăvit cu antrax* și am simțit cum încep să-mi curgă lacrimi pe obraz, fiindcă abia dacă trecuseră două săptămâni de la 11 septembrie. Din fericire, cineva a oprit lângă mine și s-a oferit să mă ajute, conducându-mă acasă și ducându-mă înăuntru. Unde m-am așezat la masa din sufragerie, spunându-i bonei că am o durere de cap cumplită. Mi-a spus să iau niște aspirină, care poate că mi-a salvat viața.

În dimineața următoare a început să-mi scadă temperatura corpului. Am luat o pilotă în curte și am încercat să simt căldura soarelui. Nu m-am putut încălzi. Am urcat la etaj și m-am întins pe podeaua din baie, care era încălzită. A sunat telefonul; cineva a pășit peste mine. Mă concentram asupra unui spațiu din afara și deasupra capului meu, unde credeam că se află durerea, vorbind cu mine însămi în timp ce plângeam și gemeam.

Din fericire, difuzorul telefonului era activat; era Mimi. Am încercat să strig, dar nu am reușit decât să murmur: „Mimi, ajută-mă.“

Ea a insistat să fie chemată o ambulanță.

În loc de ambulanță, a fost apelat ginecologul; probabil că unii oameni au impresia că asta este întotdeauna principala suferință a femeii: „Trebuie să fie ceva în legătură cu părțile ei intime.“

Medicul ginecolog, o femeie, m-a auzit gemând și mi-a spus să-mi iau tensiunea, în timp ce ea așteaptă la telefon. Aveam pe-aproape un tensiometru de încheietură și un defibrilator; toată lumea din casa mea, inclusiv personalul și copiii, face regulat un instructaj de resuscitare și măsuri de prim ajutor. Tensiunea mea era uriașă, ambele cifre fiind de ordinul sutelor. Doctorița ne-a spus că în câteva minute trebuie să ajungem la spital, care era la capătul străzii, precizând că ea ne va aștepta afară. Fusese medicul meu curant în cazul sarcinilor pierdute și cunoștea fragilitatea stării mele.

Am fost transportată cumva până la camioneta noastră, în timp ce picioarele mele nu prea mai răspundeau la comenzi. M-am prăbușit pe scaunul din față al pasagerului, rezemată de portieră. Când am ajuns la California Pacific Medical Center, însoțitorul solid a deschis ușa, iar eu m-am prăbușit în brațele sale calde și puternice și am leșinat. Reușisem. M-am abandonat. Cumva, rezistasem până când mă simțisem în siguranță.

M-au dus înăuntru și m-au așezat pe o targă, după care m-au pus imediat la un aparat pentru tomografie computerizată – zgomotul era atât de puternic, încât

aveam impresia că cineva dă cu ciocanul din interiorul creierului spre exterior.

După ce m-am trezit prima dată, medicul cel chipeș mi-a spus că ambulanța pentru transfer sosise. „Au tot ce trebuie la celălalt spital“, a spus el și mi-a zâmbit încurajator. Doi tineri m-au luat în brațe și m-au mutat pe o altă targă, unde am leșinat din nou. În timp ce mă urcau în ambulanță, roata țargii s-a lovit de mașină și m-am trezit. Am deschis ochii în lumina puternică a soarelui și am văzut un paramedic înconjurat de o lumină albă. Apoi n-am mai fost sigură dacă mai sunt sau nu în viață, căci am leșinat din nou.

M-am trezit în secția de terapie intensivă a departamentului de neurologie de la Moffitt-Long. Nu erau saloane, ci doar un oficiu al asistentelor medicale, cu paturi dispuse în cerc, fiecare așezat pe un cântar pentru a ne măsura greutatea și dimensiunile corporale, cu perdele între noi și în față. O mulțime de aparate și furtunuri – ca într-un film de Fritz Lang. Încă îmi amintesc sunetele și luminile intense ale acelor mașinării. Se leagă de amintirea televizoarelor atârinate de tavan, care arătau la nesfârșit imaginile avioanelor ce se izbesc de Turnurile Gemene și de Pentagon. Le-am asimilat cu totul.

A doua zi m-am trezit în timp ce eram dusă pe hol cu targa de un infirmier tânăr. L-am întrebat unde mă duce.

*Scrisă cu eleganță și simț al umorului,
această carte de memorii este o adevărată surpriză
pentru fanii care nu au reușit până acum să treacă
dincolo de aparența irezistibilei vedete.*

Vogue

*Nu este o autobiografie hollywoodiană tipică.
Brutal de sinceră, neliniștită și problematizantă.*

O, The Oprah Magazine

*O carte de memorii binevenită, despre cum
să-ți găsești calea atunci când viața
nu merge conform planului.*

Library Journal

*Trăiesc a doua oară este departe de a fi relatarea
strălucitoare despre Hollywood la care s-ar putea
aștepta cititorii. Stone profită de această ocazie
pentru a-și spune povestea în stilul ei.*

Time

*Pe lângă dezvăluirile personale surprinzătoare pe care
le face, volumul impresionează prin căldură și grație,
calități care, până în final, se dovedesc
a fi de-a dreptul miraculoase.*

The Washington Post